Entrada

Fent camí cap a la llum (V)

Per pregaria.cat el ds., 14/01/2006 - 09:00

Les preguntes d'un infant

La Sara estava mig abraçada a la seva mare mentre mirava el que estava passant en aquell estret carrer de Jerusalem. La Sara tindria uns 6 anys i el seu petit cor anava molt ràpid.

Després dels soldats venia un home portant sobre les seves espatlles una mena d'arbre llarg. Pesava molt i l'aixafava. Arrossegant-se com podia amb el cap baix, ple de sang i de moltes ferides, anava pujant molt a poc a poc. Després es veien dos homes més que també portaven les llargues fustes, però no es veien tan desfets ni malferits. La multitud que cridava i reia feia una llarga cua de la qual no es veia el final.

- Mare, què li passa a aquest home?.
- El porten a crucificar.
- Mare, què vol dir crucificar?
- El clavaran amb claus a la fusta que porta ?
- Mare, deu fer un mal terrible . No creus?
- I tant, ni t'ho pots imaginar.
- Mare, per què el clavaran a la fusta?
- Ben bé, no ho sé. Crec que l'han condemnat a morir.
- Mare, per què?
- Sara, ja t'he dit que no ho sé.
- Mare, si tu no ho saps, per què no ho preguntes?
- Mira, filla meva, calla una mica.

La Sara calla. En aquell moment Jesús és ja molt a prop; i en veure-li la seva cara la nena es posa a plorar. Sent una pena immensa.

- Mare, com es diu aquest home?
- És diu Jesús, és un profeta.
- I si és un profeta per què el clavaran a la fusta?
- No és el primer cop que passa, filla meva.
- No, no vull que el clavin. Estic segura que és un bon profeta. Oh, no puc veure'l més. Marxem?
- Sara, ara no podem, no veus que hi ha massa gent.
- I per què criden i se'n burlen?
- Són els seus enemics. Fa temps que ja el volien matar.
- El profeta te enemics?.
- Ell no, Sara, però ells sí que són els seus enemics.
- Mare, mira ha caigut a terra!
- Pobre, tot ho ha fet bé. És una persona molt bona, Sara, i no entenc com l'han desfet .

- Què vol dir: desfet?

- Doncs el que veus, destrossat, l'han assotat amb unes cordes de pou amb ganxos de ferro. i dintre de poc el cosiran a la fusta. Es diu creu, saps?. Sara, recorda-ho tota la vida. Pensàvem que era el Messies, i mira com ha acabat.

Quan ja havia passat tothom la Sara i la seva mare van anar carrer a vall. Callaven. Estaven molt tristos. En arribar a casa la Sara li diu a cau d'orella a la mare: quan ha passat per davant meu, aquell Jesús, m'ha mirat i sento una cosa molt a dintre.

Invitació a la pregària.

Després d'imaginar-te l'escena, fet un acte de fe en la presència de Déu en el teu esperit, FES-TE LES MATEIXES PREGUNTES QUE VA FER LA SARA A LA SEVA MARE I RESPON TU MATEIX DES DE EL MÉS PROFUND DE TU.

Per acabar un col·loqui personal amb el Senyor.